

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

EKD s.r.o., IČ: 03513700,
se sídlem Navrátilova 1421/11, 110 00 Praha 1
zastoupen JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.,
advokátkou se sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
Masarykova 427/31
602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2019, č.j. 9124/19/5100-41453-711845

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti zajišťovacímu příkazu Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“), ze dne 20. 11. 2018, č.j. 8568348/18/2001-80541-110699 (dále jen „zajišťovací příkaz“), kterým správce daně žalobci uložil zajistit úhradu daně z přidané

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

hodnoty za zdaňovací období srpen 2018, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty na jeho depozitní účet, a to v celkové výši 1 498 161 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce má předně za to, že shora uvedená rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož byla vydána v rozporu se zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a s ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro předmětnou věc (dále jen „ZDPH“), a pro jejich nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti odůvodnění a nedostatku důvodů napadených rozhodnutí.
3. Žalobce předně namítá, že žalovaný a správce daně se postavili k vydání napadeného rozhodnutí a zajišťovacího příkazu velmi nedbalým způsobem, kdy své nepřezkoumatelné úvahy opírají toliko o nepravdivé, klamné, spekulativní a účelově interpretované informace a údaje, přičemž z odůvodnění předmětných rozhodnutí je zřejmé, že jediným cílem správce daně bylo pravděpodobně pozastavit a ukončit ekonomickou činnost žalobce, a nikoliv „zajištění“ dosud nestanovené daňové povinnosti, a to bez ohledu na to, že nebyly splněny podmínky presumované v ust. § 167 odst. 1 daňového řádu k vydání zajišťovacího příkazu.
4. Žalovaný a správce daně řízením o zajištění daně de facto nahradily běžný platební výměr a „běžné“ daňové řízení (dokazování), když však ignorovaly s tím související daňovým řádem regulovaný průběh daňového řízení, přestože závažnost důsledků vydání napadeného rozhodnutí a zajišťovacího příkazu (nadto vykonatelných okamžikem jejich vydání) je mnohem zásadnější, než u řízení o vydání „běžných“ platebních výměrů. Orgány finanční správy však nedbaly zákonných rozdílů mezi smyslem, účelem a důsledky zajišťovacích příkazů a platebních výměrů, čímž porušily nejen ust. § 167 a násl. daňového řádu.
5. Žalobce dále namítá, že nebyla naplněna první podmínka, a to důvodný předpoklad že v budoucnu bude stanovena daň. Žalobce má s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 4 Afs 22/2015, za to, že správní orgán sice v bodě 22 napadeného rozhodnutí cituje některé z rozsudků Nejvyššího správního soudu, aby však zcela pominul, že je povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, kterými daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Navíc, jednotlivá tvrzení žalovaného či správce daně stran budoucího stanovení daňové povinnosti nejsou podložena důkazy, které by se nacházely ve spise.
6. Orgány finanční správy v rámci řízení o zajištění daně neuvedly žádné skutečnosti svědčící o tom, že v rámci údajně řetězového podvodu, došlo skutečně k daňové ztrátě (k neodvedení daně některým ze subjektů v řetězci), tj. že by byla splněna první podmínka tzv. vědomostního testu, natož aby bylo prokázáno splnění podmínky druhé, a to existence objektivních okolností, ze kterých by vyplývalo, že by stěžovatel o daňovém podvodu vědět měl či mohl. Jak je však zřejmé z vlastních textů rozhodnutí orgánů finanční správy, tak i ze spisu, žádné takové důkazy, písemnosti či skutečnosti v nich obsaženy nejsou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobce dále namítl nedostatečné odůvodnění existence „odůvodněné“ obavy, že daň, která dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude dobytá jen se značnými obtížemi, jelikož se správní orgán v bodech 27 a násl. napadeného rozhodnutí zaměřil pouze na jakousi majetkovou analýzu odvolatele, resp. na komentář týkající se podnikání žalobce. Správní orgán tvrdí (zjednodušeně), že žalobce je ve ztrátě, že nemá žádný majetek, resp. že jeho pohledávky jsou snadno převoditelné, a že peníze na bankovních účtech, kterými disponuje, jsou nedostatečné.
8. Žalobce předně zdůrazňuje, že ač se správní orgán v napadeném rozhodnutí snaží o žalobci vyvolat dojem, že se jedná o rizikový subjekt, tyto své domněnky nikterak nekonkretizuje a zůstává pouze v rovině tvrzení. Za zcela spekulativní a neodpovídající skutkovým zjištěním žalobce označil tvrzení, že může dojít k převedení činnosti/majetku žalobce na někoho jiného či že snad veškeré pohledávky žalobce přinesou nízký výnos, když žalobce nečinil žádné kroky s cílem znemožnění budoucího výběru daně. Žalobce odkázal na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2015, sp. zn. 22 AF 8/2015, a Krajského soud v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 15 Af 76/2014, Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2019, sp. zn. 5 Af 65/2016, Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č.j. 5 Afs 321/2017-29 a ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 4 Afs 140/2017, nebo ze dne 31. 10. 2016, č.j. 2 Afs 239/2015-66).
9. Dle žalobce správní orgán ignoroval svoji úlohu přezkumného odvolacího orgánu, neboť by nemohl v bodě 51 napadeného rozhodnutí uvést, že „pokud by existovaly mírnější prostředky, použil by správce daně tyto a nikoliv zajišťovací příkaz“. Správní orgán tak pouze presumuje, jak by správce daně hypoteticky a teoreticky postupoval, kdyby nastala nějaká skutečnost a situace. Toto vyjádření spíše nasvědčuje tomu, že správní orgán automaticky a priori důvěřuje postupům správce daně, a to ať už těm aktuálním nebo hypoteticky budoucím. Takový postup ovšem svědčí o neobjektivnosti a podjatosti správního orgánu při přezkumu rozhodování správce daně při zajištění daně.
10. Žalobce má proto za to, že nelze aprobovat postup správního orgánu a správce daně v dané věci, tj. provedení předběžné selekce jednotlivých skutečností a následnou „úpravu“ skutkového stavu tak, aby z ní žalobce vyšel jako rizikový a nemajetný subjekt, a tudíž aby „byly splněny“ podmínky pro vznik odůvodněné obavy, a tedy i pro vydání zajišťovacího příkazu.
11. Pokud orgán finanční správy tvrdí, že daňový subjekt nemá v zásadě žádný majetek, z jakého důvodu vydává zajišťovací příkazy? Jaký majetek tedy může zajistit, když dle tvrzení orgánů finanční správy neexistuje téměř žádný? Z argumentace orgánů finanční správy tak vyplývá, že cílem a účelem zajišťovacího příkazu nebylo zajistit majetek žalobce k uhrazení budoucí daňové povinnosti, ale naopak pozastavit a ukončit jeho ekonomickou činnost bez ohledu na to, zda nakonec nějaký majetek bude či nebude zajištěn. Takový postup je však zneužitím institutu zajišťovacího příkazu ke zcela jinému účelu – ekonomické likvidaci.
12. Žalovaný a ani správce daně navíc v rozporu se setrvalou judikaturou neuvedly ve svých rozhodnutích žádnou přezkoumatelnou úvahu stran toho, zda v důsledku vydání zajišťovacího příkazu nebude výběr daně v budoucnu mnohem složitější, než kdyby daňový subjekt mohl ve své činnosti řádně pokračovat.
13. Správce daně a žalovaný však existenci nebezpečí z prodlení zdůvodnili pouze tvrzením o zapojení žalobce do údajného řetězce podvodných společností a dále tím, že žalobce

nevlastní žádný majetek, resp. že jeho pohledávky a peněžní prostředky na bankovních účtech jsou vysoce likvidní (viz bod 46 napadeného rozhodnutí). Chybí správná úvaha, která by se týkala přímo naplnění podmínky uvedené v ust. § 103 ZDPH (tedy důvodnosti vydání zajišťovacího příkazu s okamžitou účinností).

14. Tvrdí-li žalovaný, že „tím, že žalobce nezakládá účetní závěrky do sbírky listin, je v rámci vzájemných souvislostí tato skutečnost vnímána jako jedna z indicií pro zvýšení opatrnosti při obchodování s těmito společnostmi“, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeného např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 5 Afs 252/2017, Trimetal.
15. Žalobce dále zdůrazňuje, že ani existence „virtuálního sídla“ nemůže být negativní (či snad nezákonnou) skutečností. To potvrdil například Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 9 Af 21/2017.
16. Dle žalobce žalovaný nijak nedoložil ani svá tvrzení, že „za běžnou skutečnost v obchodním styku je považováno přijímání a odesílání plateb z účtu, neboť společnosti tak činí svoje obchodování více transparentní, navíc tímto jednáním posilují svoji důkazní pozici“, že postup žalobce je nelogický, rizikový a nestandardní, že by snad mělo být běžné, kumulovat peněžní prostředky na bankovním účtu k úhradě předpokládané daňové povinnosti, když v době vydání zajišťovacího příkazu s ním nebylo vedeno žádné daňové řízení, tudíž žalobce neměl na základě čeho předpokládat, že by mu snad v budoucnu mohla být správcem daně doměřena daň.
17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dále uvedl, že závěr o splnění obou podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu byl vyčerpávajícím způsobem popsán v odůvodnění zajišťovacího příkazu, s tím, že daná zjištění a závěry, pak žalobce nevyvrátil ani v řízení odvolacím. Orgány finanční správy pro odůvodnění svých rozhodnutí použily údaje z kontrolních hlášení, údaje uvedené ve veřejných rejstřících, skutečnosti zjištěné z protokolů o ústním jednání, z odpovědí na výzvy apod., na základě kterých jsou činěny racionální a objektivní závěry.
18. Zajišťovací příkaz byl vydán z důvodu zajištění v budoucnu stanovené daně, tj. před vydáním platebního výměru, jehož odůvodnění je založeno na závěrech ukončené daňové kontroly, neboť byly pro tento postup splněny zákonem a judikaturou správních soudů požadované podmínky.
19. Žalobce se po citaci pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 07. 01. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104 snaží vložit nezákonnost do rozhodnutí o odvolání, když brojí proti tvrzení, které však napadené rozhodnutí neobsahuje. Daňový subjekt má právo brojit nejen proti odůvodněné obavě o budoucí dobytost daně, ale i proti samotné pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, u níž má správce daně obavu, že nebude uhrazena či bude obtížně vymahatelná. Údajné tvrzení opaku není v rozhodnutí o odvolání obsaženo, jak se snaží žalobce navodit.
20. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 18/2015-48 ze dne 11. 06. 2015, č. j. 6 Afs 3/2016-45 ze dne 06. 04. 2016 a č. j. 2 Afs 213/2016-28 ze dne 30. 11. 2016, plyne, že pro vydání zajišťovacího příkazu bude významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, naopak v tomto stádiu daňového řízení nelze podrobně zkoumat otázku dobré víry daňového subjektu, že se neúčastní řetězce zatíženého daňovým podvodem.

21. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání zaměřil svou pozornost především na účast žalobce v podvodném řetězci, když převážnou částí odvolacích námitek žalobce argumentuje o své dobré víře, že se tohoto podvodného řetězce neúčastní, kterou však orgány finanční správy v řízení ohledně zajišťovacího příkazu nejsou povinny zkoumat. Přestože při vydávání zajišťovacího příkazu se správce daně nemusí zabývat vědomostním testem, byl uveden výčet skutečností, svědčících o tom, že žalobce o svém zapojení do podvodného řetězce mohl vědět, když z těchto zjištění ohledně zapojení žalobce do podvodného řetězce lze hodnotit pravděpodobnost budoucího stanovení daně za silnou.
22. K námitce, že jednotlivá tvrzení orgánů finanční správy stran pravděpodobnosti budoucího stanovení daně nejsou podloženy důkazy, které by se nacházely ve spise, žalovaný uvedl, že správcem daně byly jednoznačně označeny subjekty typu missing trader, kterými nebyla DPH odvedena do státního rozpočtu, když v rámci analýzy podaných kontrolních hlášení a osobních daňových účtů, které jsou součástí předmětného správního spisu, bylo zjištěno zapojení žalobce do řetězce plátců, v kterém na určitém fakturačním stupni chybí odvedená DPH do státního rozpočtu. Pro závěr pravděpodobného stanovení daně v budoucnu správcem daně zjištěné skutečnosti (tedy i listinné důkazy) postačují.
23. Co se týče žalobcem uváděné nutnosti vymáhat nedoplatek primárně na příslušném subjektu tak, aby byla vyloučena jejich libovůle, žalovaný uvedl, že k daňovým řízením u žalobce a dalších článků podvodného řetězce je třeba přistupovat samostatně, neboť každé daňové řízení je vedeno samostatně a každý správce daně stanovuje daňovou povinnost nezávisle na výsledcích daňového řízení provedeného u jiného subjektu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 34/2012-40 ze dne 4. 4. 2012, ze kterého plyne, že postup správce daně u jiného článku řetězce k vymožení chybějící daně u tohoto daňového subjektu tak není rozhodný pro posouzení věci u žalobce.
24. Nepřiznání nároku na odpočet daně chrání smysl a účel Směrnice, když nárok na odpočet daně nemůže být přiznán tomu, kdo jej uplatnil podvodným způsobem. K chybějící dani jako základnímu předpokladu pro konstatování existence podvodu na DPH nelze přistupovat dogmaticky jako k dani, která byla některým článkem řetězce vyčíslena a správcem daně přesně vyměřena, avšak zůstala neuhrazena, nýbrž narušení neutrality (tedy chybějící daň) je ve skutečnosti nutno chápat jako v podstatě nekonečnou množinu situací odvislou právě a jen od „vynalézavosti“ organizátorů podvodného řetězce. Existence podvodu na DPH přitom není konstatována pouze s odkazem na chybějící daň, ale i vzhledem k nestandardnostem v celém řetězci plnění, které ve svém souhrnu existenci daňového podvodu prokazují. Pokud jsou zjištěné nestandardnosti v transakci natolik závažné a jejich prostřednictvím je prokázáno, že jedním z účelů celé transakce je narušení neutrality daně a získání daňové výhody a transakce se účastní společnosti, které jsou pro správce daně nekontaktní a neplní si své formální povinnosti vzhledem ke správci daně, tedy účelově znemožňují správci daně jednak rozkrýt podvodný řetězec a za druhé u těchto společností zjistit, zda konkrétní podvodné plnění uvedly do svých daňových přiznání, jsou tyto skutečnosti plně dostačující pro závěr o existence daňového podvodu.
25. Žalobce dále v této pasáži žaloby zmiňuje pouze některé ze zjištěných skutečností, ze kterých byl vyhodnocen závěr odůvodněné obavy budoucí vymahatelnosti daně. Žalobce disponuje pouze jediným relevantním majetkem, a to finančními prostředky na bankovních účtech, které je možné bezprostředně po připsání převést na jiný bankovní účet či vybrat v hotovosti, jak se též u žalobce děje.

26. Co se týče námitky týkající se pohledávek žalobce závěry správce daně, které žalobce pokládá za „spekulace“ jsou podloženy zjištěnými skutečnostmi (ohledně majetku, činnosti žalobce). Žalobce tyto skutečnosti pokládá za nepravdivé, nicméně k tomu nedokládá ničeho, co by jeho tvrzení dokládalo. Žalobce rovněž nepředložil žádné relevantní skutečnosti, které by činily budoucí vymahatelnost daně méně pravděpodobnou (i stran nároku na odpočet daně za zdaňovací období leden 2018 nebyla žalobcem doložena faktická existence pořizovaného majetku). Rozhodnutí o odvolání jako i zajišťovací příkaz jsou v souladu i s dalšími rozsudky správních soudů, které následně žalobce uvádí ve své žalobě.
27. Pokud žalobce veškeré peněžní prostředky, které jsou připisovány na jeho bankovní účet, v krátkém časovém horizontu vybírá v hotovosti, pak je nutné přisvědčit úvaze orgánů finanční správy, že žalobce na těchto bankovních účtech nekumuluje dostatek peněžních prostředků k úhradě předpokládané daňové povinnosti. To pak nabývá na významu obzvláště za situace, kdy jsou peněžní prostředky na bankovních účtech žalobce jeho jediným majetkem, který se správci daně podařilo dohledat. Ve vztahu k odůvodněné obavě o budoucí dobytost daně zajištěné prostřednictvím zajišťovacího příkazu tato skutečnost je velmi významná, přičemž ji lze považovat za ekvivalent zbavování se majetku, neboť ten se v důsledku jednání žalobce stává pro správce daně nedosažitelným, a to aniž by byl nahrazen majetkem jiným, který by správce daně mohl případně použít k úhradě daňových povinností žalobce.
28. Žalovaný přezkoumal možnost uhrazení daňové povinnosti jinými prostředky, kdy demonstrativně uvedl některé z těchto institutů. V případě možnosti aplikace institutu posečkání úhrady daně, popř. rozložení její úhrady na splátky, trvá na tom, že ve fázi zajištění daně, tj. dílčího daňového řízení při placení daní, nebyla ze strany správce daně možná, a to z důvodu, že daň nebyla správcem daně ještě stanovena, proto správce daně neměl v případě žalobce jinou možnost postupu než dle ust. § 167 daňového řádu, tj. vydat předmětný zajišťovací příkaz. Otázka aplikace institutu posečkání, tak připadá v časovém horizontu prováděného daňového řízení až po vydání předmětného zajišťovacího příkazu a případného rozhodnutí o stanovení daně. O zvážení případných splátek, kterými by žalobce mohl zajišťovanou částku uhradit, tak v daném případě s ohledem na majetkovou nedostatečnost žalobce, nemohl správce daně oprávněně rozhodnout.
29. Žalovaný k námitce, že nebylo odůvodněno splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu ve smyslu ust. § 103 ZDPH, uvádí, že nebezpečí z prodlení spatřuje správce daně v tomto případě v tom, že daňový subjekt je zapojen do řetězce podvodných společností, jehož účelem je neoprávněné krácení daně, a proto nelze předpokládat dobrovolnou úhradu této krácené daně, což v návaznosti na dále uvedené skutečnosti ohledně majetku daňového subjektu umocňuje nebezpečí z prodlení. Daňový subjekt nevlastní žádný majetek, jeho jediným, dle zjištění správce daně disponibilním majetkem, jsou oběžná aktiva, která jsou výrazně zatížená závazky. Peněžní prostředky na bankovním účtu daňového subjektu, lze rovněž snadno převést například pomocí internetového bankovníctví na účet třetí osoby, nadto jsou daňovým subjektem téměř všechny peněžní prostředky vybírány z účtu v hotovosti. Je tedy patrné, že i stav majetku daňového subjektu zvyšuje nebezpečí z prodlení.
30. K dalším žalobním námitkám žalovaný uvedl: Pokud daňové subjekty své účetní závěrky nezveřejňují, může správce daně konstatovat, že daňové subjekty si neplní své povinnosti, jelikož postupují v rozporu se zákonem, kdy důsledkem může být postih buď od

rejstříkového soudu, od finančního úřadu, od správního orgánu či dle trestního zákoníku. Pokud by žalobce chtěl minimalizovat svá obchodní rizika, je to dle žalovaného jeden z ukazatelů důvěryhodnosti obchodního partnera. Pro vydání zajišťovacího příkazu je významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, naopak v tomto stádiu daňového řízení nelze podrobně zkoumat otázku dobré víry daňového subjektu, že se neúčastní řetězce zatíženého daňovým podvodem.

31. Žalobce měl možnost vznést požadavky na provádění plateb bezhotovostně na účet. Přijímáním plateb v hotovosti nelze doložit auditní stopu, kterou by žalobce mohl prokázat reálné uskutečnění těchto plateb. Hotovostní platby z hlediska daňových podvodů považuje za rizikové i Nejvyšší správní soud, jenž např. ve svém rozsudku ze dne 30. 01. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, jelikož hotovostní placení lze velmi snadno fingovat, dohodnou-li se na tom aktéři předmětné transakce. Tento způsob úhrady je jedním ze zcela typických průvodních jevů podvodu na DPH. Nekumulování dostatku peněžních prostředků na bankovních účtech k úhradě předpokládané daňové povinnosti je velmi významná skutečnost, kterou lze považovat za ekvivalent zbavování se majetku, neboť ten se v důsledku jednání žalobce stává pro správce daně nedosažitelným, a to aniž by byl nahrazen majetkem jiným, který by správce daně mohl případně použít k úhradě daňových povinností žalobce.
32. Co se týče zásady uvedené v ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, žalovaný opakuje, že správce daně tuto úvahu provádí před vydáním zajišťovacího příkazu. Přiměřenost zajišťovacího příkazu plyne ze samotné podstaty jeho vydání (splnění podmínek pro jeho vydání). Pokud by existovaly mírnější prostředky, použil by správce daně tyto a nikoliv zajišťovací příkaz, žalobce však ani v odvolání neuvedl, jaké prostředky měl správce daně použít jakožto mírnější.
33. Žalovaný na závěr upozornil, že žalobce v žalobě systematicky vytrhává z kontextu pasáže rozhodnutí o odvolání nebo záměrně závěry žalovaného překrucuje, čímž se snaží vzbudit dojem pochybení na straně orgánů finanční správy.

III.

Posouzení žaloby

34. Městský soud v Praze (dále jen „soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobce se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
35. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou nejdříve rekapitulovány závěry správce daně:
„V rámci analýzy podaných kontrolních hlášení bylo zjištěno zapojení odvolatele do řetězce plátců, v kterém na určitém fakturačním stupni chybí odvedená DPH do státního rozpočtu. Správcem daně byly v rámci vyhledávací činnosti i během následné, v současnosti trvající, daňové kontroly zjištěny určité nestandardní skutečnosti, které nasvědčují tomu, že se odvolatel mohl vědomě zapojit do podvodu na DPH a to v pozici buffer. U všech zapojených subjektů v řetězci byly zjištěny skutečnosti, které jsou typické pro řetězové podvody, a to např. nekontaktní osoby, personální propojenost, absence zaměstnanců a skladových prostor apod. V odůvodnění zajišťovacích příkazů bylo uvedeno, že okolnosti vědomého zapojení odvolatele do podvodného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řetězce budou následně důkladně prověřovány v rámci daňové kontroly a tato byla následně zahájena protokolem č. j. 1750126/18/2801-60562-601205. Přesto v odůvodnění zajišťovacího příkazu byl uveden výčet skutečností, svědčících o tom, že odvolatel o svém zapojení do podvodného řetězce mohl vědět. Jedná se především např. o personální propojenost osobou panem Petrem Vojtíškem, který byl jednatelem odvolatele v předmětném období a zároveň vystupoval za společnost Royal Promotion s.r.o.; přestože odběratelé hradí odvolateli plnění bezhotovostně, odvolatel veškerá plnění hradí svým dodavatelům v hotovosti; vlastníkem platebních karet není jednatel odvolatele, ale bývalý jednatel pan Petr Vojtíšek a zároveň platební kartu k účtu odvolatele vlastní i jednatel odběratelské společnosti pan Spilka. Zároveň dodavatelská společnost TA TRANS sídlí na adrese, kde není dohledatelná a kontaktovatelná.

Od zdaňovacího období červenec 2018 došlo k přefakturaci ještě přes další subjekt a to přes společnost TA TRANS, což svědčí o neekonomičnosti vytvořeného řetězce. Z výše uvedeného vyplývá, že společnosti Royal Promotion a TA TRANS byly do řetězce zapojeny pouze jako buffer, které mají za cíl ztížení odhalení daňového podvodu. Zároveň o existenci řetězce a jeho neekonomičnosti svědčí i skutečnost, že jednatelem v dodavatelské společnosti TA TRANS (dodavatel odvolatele od července 2018) a společnosti Formerin trade s.r.o. je totožná osoba pan Milan Zábranský.“

„Odvolací orgán uvádí, že pro vydání zajišťovacího příkazu je významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, což je parafrází několika rozsudků Nejvyššího správního soudu (viz bod [10]) vydaných v řízeních, jejichž skutkové okolnosti byly obdobné s nyní posuzovaným případem, tj. v řízeních týkajících se zajišťovacích příkazů. Citovaná judikatura nebyla doposud překonána, pročez je třeba z této nadále vycházet. Zajišťovací příkazy nejsou vydávány na základě dokazování, pročez nelze na jejich odůvodnění klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydávaná v nalézacím řízení, tj. po provedeném úplném dokazování.“

„Správce daně v odůvodnění zajišťovacího příkazu jasně vymezil, v čem spočívá odůvodněná obava, že daň nebude možno v budoucnu vybrat (shrnuť v bodě [16] tohoto rozhodnutí o odvolání). Správce daně posoudil výši dosud nestanovené daně ve vztahu k majetkovým poměrům s přihlédnutím k ostatním skutečnostem indikovaným u odvolatele, a dospěl k závěru, že je zde dána odůvodněná obava o budoucí dobytnost daně.

Co do splnění druhé podmínky, tedy, že daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými obtížemi, správce daně spatřuje v následujících poznatkách (podrobněji rozvedené v předmětném zajišťovacím příkazu na str. 12 až 18 zajišťovacího příkazu):

- Odvolatel nemá žádné zaměstnance.
- Odvolatel není v katastru nemovitostí evidován jako vlastník nemovitého majetku.
- Odvolatel dle evidence vozidel nevlastní žádné motorové vozidlo.
- Odůvodněná obava, že se odvolatel stal vědomým účastníkem obchodního řetězce, zasaženého podvodem na DPH. Existuje tak zvýšené nebezpečí, že by odvolatel mohl ve chvíli zahájení podrobného prověřování jeho daňové povinnosti a majetkové situace začít činit kroky směřující k vyvedení majetku mimo dosah správce daně. Správce daně při své úvaze vychází ze samotného cíle sledovaného účastníky podvodného jednání na DPH. Základním úmyslem vědomých účastníků řetězce je dosažení neoprávněného zisku ze systému DPH tím, že někteří z účastníků řetězce uplatňují vrácení daně, která však nebyla jiným účastníkem řetězce řádně odvedena do státního rozpočtu. Dosažení

tohoto cíle přitom předpokládá snahu o minimalizaci odvodů do státního rozpočtu, neboť takovéto odvody mají za přímý důsledek snižování míry dosahovaného neoprávněného zisku. S ohledem na uvedené skutečnosti má správce daně odůvodněnou obavu, že by kroky směřující k prověřování daňové povinnosti a majetkové situace odvolatele mohly vést ke zmaření cíle sledovaného institutem zajištění daně.

- Připsané finanční prostředky na bankovní účty odvolatele jsou následně vybírány v hotovosti. U finančních prostředků na těchto bankovních účtech nemůže správce daně z důvodu výrazné variability jejich stavu a jejich vysoké likvidity předpokládat, že by mohly být využity pro budoucí uhrazení dosud nestanovené daně.*
- Odvolatel nezveřejňuje účetní závěrky ve veřejném rejstříku.*
- Odvolatel od svého vzniku vykazuje opakovaně ztrátu (-40 417 Kč v roce 2014, -519 162 Kč v roce 2015, -26 932 Kč v roce 2016, -246 tis. za rok 2017).*
- Celková zadluženost (cizí zdroje ve výši 858 tis. Kč / celková aktiva ve výši 125 tis. Kč) odvolatele za rok 2017 (rozvaha k 31.12.2017) představovala výši 6.86 (tj. 686 %). Již hodnota nad 0,7 se považuje za rizikovou. Odvolatel významně překročil mantinely zdravého zadlužení (30 % - 60 %). Jedná se tak o předlužený a tedy velmi rizikový daňový subjekt.*
- Oběžná aktiva ve výši 125 tis. Kč tvoří krátkodobé pohledávky (116 tis. Kč) a zanedbatelnou část peněžní prostředky (9 tis. Kč), z toho v pokladně 2 tis. Kč a na běžném účtu 7 tis. Kč. V případě krátkodobých pohledávek se jedná pouze o daňové pohledávky vůči státu, které byly začátkem roku 2018 vypořádány. Odvolatel ke konci roku nevykázal žádné pohledávky z obchodních vztahů. Od roku 2018 odvolatel vykazuje ekonomickou činnost, ale k tomu správce daně uvádí, že nezná současný stav pohledávek. Kromě toho jsou případné pohledávky zatíženy závazky, neboť k 31.12.2017 odvolatel vykázal závazky ve výši 858 tis. Kč. Případné pohledávky jsou snadno převoditelné na třetí osoby a to i s ohledem na popsanou jistou personální propojenost mezi některými subjekty předmětného řetězce. Správce daně má rovněž obecný poznatek, že případný exekuční výnos z pohledávek je zásadně nižší než hodnota účetní, proto nelze s případnými pohledávkami reálně počítat k úhradě v budoucnu stanovené daně.*
- Odvolateli nebyl na základě zjištění správce daně uznán nárok na odpočet z nákupu majetku od Royal Promotion, neboť odvolatel neprokázal faktické uskutečnění zdanitelného plnění.*
- Držiteli platebních karet k bankovním účtům odvolatele jsou osoby (pan Pavel Spilka – jednatel odběratelské společnosti a pan Petr Vojtíšek – bývalý jednatel odvolatele), které nejsou jednatelem ani společníky odvolatele.*
- Ekonomická činnost odvolatele nevyžaduje specifické majetkové vybavení a není kapitálově náročná, proto je snadno převoditelná na jiný ekonomický subjekt.*
- Personální propojenost obchodních společností v identifikovaném obchodním řetězci.“*

„Skutečnost, že při vydání zajišťovacího příkazu hrozilo nebezpečí z prodlení a správce daně tak postupoval podle ust. § 103 ZDPH, je vyvozena z výše uvedených okolností, zejména v tom, že je odvolatel zapojen do řetězce podvodných společností, jehož účelem je neoprávněné krácení daně, a proto nelze předpokládat dobrovolnou úhradu v budoucnu stanovené daně, což v návaznosti zjištěné skutečnosti ohledně majetkové situace odvolatele, kdy jeho veškerý majetek je vysoce likvidní, umocňuje nebezpečí z prodlení. Odvolatel nevlastní žádný majetek, jeho jediným, dle zjištění správce daně disponibilním majetkem, jsou oběžná aktiva, která jsou výrazně zatížená závazky. Peněžní prostředky na bankovním účtu odvolatele, lze rovněž snadno převést například pomocí internetového bankovníctví na účet třetí osoby, nadto jsou odvolatelem téměř

všechny peněžní prostředky vybírány z účtu v hotovosti. Odvolatel je celkově zadlužený, neboť od svého vzniku vykazuje opakovaně ztrátu a i za zdaňovací období leden až srpen 2018 vykazuje odvolatel v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty záporný rozdíl mezi uskutečněnými a přijatými plněními. Je tedy patrné, že i stav majetku odvolatele zvyšuje nebezpečí z prodlení.“

36. V další části odůvodnění žalovaný reaguje na námitky, které uplatňoval žalobce v podaném odvolání do zajišťovacího příkazu, které jsou v podstatě totožné s žalobními námitkami.
37. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu ve znění do 31. 3. 2019, *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
38. Podle § 103 ZDPH, *hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učiní pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepiše o tom úřední záznam.*
39. Městský soud v Praze úvodem uvádí, že o zajišťovacích příkazech žalovaného vůči žalobci avšak za období červen a červenec 2018 již rozhodoval a to rozsudkem ze dne 6. 3. 2020, č.j. 6 Af 11/2019-41, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta. Soud po posouzení jednotlivých žalobních námitek žalobce v této věci, které byly v podstatě identické, nenašel důvod, aby se od závěrů tohoto rozhodnutí odklonil.
40. Soud při hodnocení žalobních bodů, které jsou koncipovány obdobně jako ve shora uvedené věci, souhlasí s konstatováním šestého senátu v předchozí věci, že *žalobce některé závěry správce daně vytrhuje z kontextu, čímž v jeho žalobní argumentaci dochází k určitému posunu v tom, o čem bylo skutečně rozhodováno a jaký byl zjištěný skutkový stav, čímž pak logicky dochází k jiným závěrům, než správce daně. Žalobce rovněž odůvodňuje své žalobní námitky citacemi z rozhodnutí jak Nejvyššího správního soudu, tak soudů krajských, které však na skutkový stav žalobce nelze aplikovat, jelikož se nejedná o analogické případy.*
41. Soud k první námitce žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nebylo nedostatečné a tím ani nepřezkoumatelné a tato námitka je nedůvodná. Naopak, soud shledal, že odůvodnění zajišťovacího příkazu obsahuje konkrétní skutečnosti, které ve svém souhrnu odůvodňují jeho vydání podle § 167 odst. 1 daňového řádu a § 103 ZDPH, a že v napadeném rozhodnutí žalovaný vypořádal všechny odvolací námitky žalobce, i když zřejmě ne způsobem, kterým by si žalobce přál, což však není důvod pro zrušení rozhodnutí.
42. Co se týče druhého žalobního bodu, soud ho také shledal nedůvodným. Dle soudu správce daně vzal v potaz zákonné rozdíly mezi smyslem, účelem a důsledky zajišťovacích příkazů a platebních výměrů. Správce daně se při vydávání zajišťovacích příkazů zcela správně nezabýval otázkami, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, ale pouze otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Zaměřil se na indicie, které důvodně nasvědčovaly závěru, že zde je odůvodněná obava, že předně zde bude existovat daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, a že bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. V řízení o vydání zajišťovacího příkazu se

zásadně dokazování neprovádí a správce daně vycházel ze skutečností zatímně v daňovém řízení zjištěných, či jinak mu známých, které vypovídaly o předpokladu nedobytnosti této daně či značných obtížích při jejím vybírání.

43. Ani třetí žalobní bod týkající se přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena, nepovažoval soud za důvodný. Správce daně řádně uvedl, podle kterých skutečností dospěl ke svému závěru, přičemž soud na tyto jednotlivé důvody odkazuje. Ze správního spisu se podává, že podkladem pro tyto závěry byly kupní smlouva ze dne 10. 8. 2018 o koupi „Press roomu“ v hodnotě 1. 512.500,- Kč, včetně faktury k této smlouvě, nahlížení do katastru nemovitostí, evidence vozidel, lodního a leteckého rejstříku, a centrální evidence kontrol ET, výpis z bankovních účtů žalobce a společnosti Royal Promotion s.r.o., protokoly o jednání a úřední záznamy o místním šetření.
44. Pokud žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné, pak takové tvrzení je zcela evidentně v rozporu s odůvodněním napadeného rozhodnutí, ve kterém se výslovně podává, že se žalobce měl zúčastnit podvodu na dani z přidané hodnoty, konkrétně měl být zapojen do podvodného řetězce ve zdaňovacích obdobích červen, červenec a srpen roku 2018 a o tomto podvodu věděl, popřípadě mohl vědět. Žalovaný v podrobnostech odkázal na zajišťovací příkaz a na základě všech těchto skutečností dospěl k závěru, podle něhož je pravděpodobné, že daň bude v budoucnu stanovena. Soud jen připomíná, že takový postup není nezákonný, jelikož odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí tvoří jeden logický celek. Žalobce sice svojí účast v podvodném řetězci zcela popírá a závěry správce daně zpochybňuje, v žalobě ani v odvolání však nijak svůj model podnikání neosvětluje, resp. neuvádí, v čem spočívá jeho role, resp. přidaná hodnota jeho činnosti v rámci tohoto podnikatelského záměru provedeného s předmětnými dodavateli a odběrateli, což by mohlo závěry správce daně zcela jistě relevantně zpochybnit. Námitky žalobce však zůstávají v abstraktní rovině a jsou tudíž pro svou velkou nekonkrétnost soudem hodnocené jako zcela účelové.
45. Pokud žalobce namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že existuje daňová ztráta, aby bylo vůbec možné hovořit o daňovém podvodu, soud předně uvádí, že tato námitka nebyla v odvolání vznesena, proto se s ním nemohl žalovaný vypořádat. Soud k této námitce nicméně uvádí, že souhlasí se žalovaným, že k chybějící dani jako základnímu předpokladu pro konstatování existence podvodu na DPH v zajišťovacím řízení nelze přistupovat dogmaticky jako k dani, která byla některým článkem řetězce vyčíslena a správcem daně přesně vyměřena, avšak zůstala neuhrazena, nýbrž narušení neutrality (tedy chybějící daň). V této fázi řízení, nemusí existence podvodu být konstatována pouze s odkazem na chybějící daň, ale i vzhledem k nestandardnostem v celém řetězci plnění, které ve svém souhrnu existenci daňového podvodu prokazují. Pokud jsou zjištěné nestandardnosti v transakci natolik závažné a jejich prostřednictvím je prokázáno, že jedním z účelů celé transakce je narušení neutrality daně a získání daňové výhody a transakce se účastní společnosti, které jsou pro správce daně nekontaktní a neplní si své formální povinnosti vzhledem ke správci daně, tedy účelově znemožňují správci daně jednak rozkrýt podvodný řetězec a za druhé u těchto společností zjistit, zda konkrétní podvodné plnění uvedly do svých daňových přiznání, jsou tyto skutečnosti plně dostačující pro závěr o existence daňového podvodu. Pokud by bylo takto zdánlivě chybějící DPH nakonec zapláceno, bude tato skutečnost důvodem pro to, aby daň nebyla žalobci stanovena, což se rovněž může stát a připustil to i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 4 Afs 22/2015, na který odkazoval žalobce a který zdůraznil, že „*Pokud by odůvodnění*

zajišťovacího příkazu (rozhodnutí o odvolání) v tomto smyslu neobstálo, byl by zajišťovací příkaz nezákonný, a to i tehdy, pokud by následně daň skutečně oprávněně stanovena byla. Toto platí i naopak, neboť si lze představit situaci, kdy zajišťovací příkaz v soudním přezkumu obstojí, neboť bude obsahovat dostatečné důvody zakládající přiměřenou pravděpodobnost, že daň v budoucnu stanovena bude, daň však přesto nakonec ve skutečnosti stanovena nebude, popř. sice stanovena bude, avšak dodatečný platební výměr bude zrušen jako nezákonný. Skutková podstata umožňující vydání zajišťovacího příkazu tedy není shodná s tou, na jejímž základě lze daň doměřit.“ V tomto případě má však soud za to, že skutečnosti uváděné v zajišťovacím příkaze odůvodňují závěr o daňovém podvodu resp. o tom, že v budoucnu bude daň žalobci stanovena.

46. Ani další žalobní bod týkající se přiměřené pravděpodobnosti, že v době vymahatelnosti bude daň nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi, soud neshledal důvodným, neboť skutečnosti, ze kterých správce daně vycházel, jsou zcela konkrétně popsány jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění zajišťovacího příkazu. Soud proto v podrobnostech odkazuje na napadené rozhodnutí. Správce daně především vyšel z toho, že jediným relevantním majetkem žalobce byly finanční prostředky na bankovních účtech. Nebyla to ovšem jediná indicie, která by důvodně nasvědčovala závěru o předpokladu nedobytnosti či značných obtíží při vybírání daně. Správce daně měl rovněž za prokázané, že finanční prostředky na bankovních účtech žalobce byly po připsání obratem vybírány v hotovosti. Není tedy pravdou, že jediným podkladem pro závěry správce daně byla skutečnost, že je majetek žalobce likvidní. Správce daně vycházel ze všech indicií, které vyšly v rámci jeho činnosti najevo, tedy z toho, že držiteli platebních karet k bankovním účtům žalobce byly osoby spojované s podvodným řetězcem s tím, že žalobce předestřel dva neslučitelné důvody této skutečnosti, že vykazoval opakovaně ztrátu, byl silně předlužen, že nakoupil od jiné společnosti nábytek a kancelářské zařízení, ačkoliv sídlí na virtuální adrese a nebyl schopen doložit umístění těchto věcí atd. Správce daně uvedl, že vycházel z údajů z kontrolních hlášení, údajů uvedených ve veřejných rejstřících, skutečností zjištěných z protokolů o ústním jednání, z odpovědí na výzvy apod. Nelze tedy říci, že by jeho závěry (tedy včetně těch, že peněžní prostředky lze snadno převést na třetí osoby a že případný exekuční výnos z pohledávek je zásadně nižší než hodnota účetní) byly jakkoliv „nepodložené, zcela účelové, tendenční, nepravdivé a v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem“.
47. Soud má rovněž za to, že závěr žalovaného, že se jedná o rizikový subjekt, je v rozhodnutí zcela dostatečně zdůvodněn a zcela jistě jej nelze označit spekulativním a neodpovídajícím skutkovým zjištěním. Naopak tvrzení žalobce, že není nijak doloženo, že může dojít k převedení činnosti/majetku žalobce na někoho jiného či že snad veškeré pohledávky žalobce přinesou nízký výnos, když žalobce nečinil žádné kroky s cílem znemožnění budoucího výběru daně, vypovídají ve světle shora uvedených závěrů jako ryze účelové a ničím nepodložené. Žalobce rovněž neuváděl ani v žalobě neuvádí žádné jiné skutečnosti o opaku, tj. že disponuje majetkem, nebo finančními prostředky, ze kterých by byl schopen daň zaplatit.
48. Tvrzení žalobce, podle něhož při vydání zajišťovacích příkazů nebyla dodržena zásada přiměřenosti ve smyslu ust. § 5 daňového řádu, považuje soud také za nedůvodné, když žalovaný v bodě 51 napadeného rozhodnutí uvedl, že „pokud by existovaly mírnější prostředky, použil by správce daně tyto a nikoliv zajišťovací příkaz. Nutno konstatovat, že se

odvolatel spokojil pouze s obecným tvrzením, uvedeným výše. Odvolatel nikterak nerozebírá, v čem přesně byl zajišťovací příkaz nepřiměřený, popř. jaké prostředky měl správce daně použít jakožto mírnější. Je tak patrné, že příslušné ustanovení daňového řádu bylo respektováno a k důvodům v něm uvedeným správce daně konkrétními závěry přihlédl. Zrovna tak žalobce ani v žalobě neuvádí žádný mírnější prostředek, který mohl žalovaný resp. správce daně použít.

49. Soud dále jako nedůvodnou považuje i námitku žalobce, podle níž je nelogické na jedné straně dojít k závěru, že žalobce nedisponuje žádným majetkem a zároveň mu obstatit účty. Správce daně totiž nedospěl k závěru, že by žalobce byl majetkově nedostatečný, nýbrž k závěru, podle něhož byly peněžité prostředky na bankovních účtech jediným relevantním majetkem žalobce, přičemž byly po připsání obratem vybírány v hotovosti. Měl tedy obavu z toho, že tato částka může být v budoucnu vybrána a převedena na třetí osoby, čímž by se případná daň stanovená v budoucnu stala nedobytnou.
50. Namítal-li žalobce, že správce daně v rozporu se „setrvalou judikaturou“ neuvedl žádnou přezkoumatelnou úvahu, zda v důsledku vydání zajišťovacího příkazu nebude výběr daně v budoucnu mnohem složitější, než kdyby daňový subjekt mohl ve své činnosti řádně pokračovat, nekonkretizoval o jakou „setrvalou judikaturou“ se jedná, ani neuvedl, v čem spatřuje, že by v důsledku vydání zajišťovacího příkazu byl výběr daně v budoucnu mnohem složitější. Soud se tudíž tuto námitkou považuje za nedůvodnou.
51. Konečně ani další žalobní bod týkající se nebezpečí z prodlení není podle soudu důvodný, neboť konkrétní skutečnosti ve vztahu k nebezpečí z prodlení byly hodnoceny jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak v odůvodnění zajišťovacího příkazu. Správce daně vyšel z toho, že žalobce byl zapojen do řetězce podvodných společností, jehož účelem bylo neoprávněné krácení daně, a proto správce daně nepředpokládal jeho dobrovolnou úhradu. Žalobce nevlastnil žádný majetek a jeho jediným disponibilním majetkem byla oběžná aktiva, která byla výrazně zatížena závazky. Peněžní prostředky na bankovním účtu žalobce přitom bylo možno převést pomocí internetového bankovníctví na účet třetí osoby. Téměř všechny peněžní prostředky byly navíc vybírány z účtu v hotovosti. Na základě těchto úvah správce daně dospěl k závěru o splnění podmínek, aby byl zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jejich vydání ve smyslu § 103 ZDPH. Žalobce přitom v žalobě ani neuvádí, proč by taková zjištění měla být chybná a proč by z nich neměl plynout logický závěr o nebezpečí z prodlení.
52. Soud má za to, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nelze dovozovat z toho, že správce daně odůvodnil hrozící nebezpečí z prodlení obdobnými skutečnostmi, pro které byl vydán samotný zajišťovací příkaz, neboť tyto skutečnosti spolu budou vždy souviset. Posouzení, zda hrozí nebezpečí z prodlení, totiž představuje určitou intenzivnější obavu, že daň, u níž dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná či její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 4 As 209/2014-86).
53. V poslední části žaloby žalobce uvedl, která tvrzení žalovaného považuje za zcela účelová, tendenční, nepravdivá, v rozporu se skutkovým stavem věci a spisovým materiálem, nikterak nedoložená žádnými důkazními prostředky. Veškerá napadená tvrzení, obsažená v této části, jsou ovšem pouze dílčími závěry, které teprve spolu s ostatními zjištěními vyústily v konečný závěr, podle něhož je pravděpodobné, že daň bude v budoucnu

stanovena a zároveň že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Žalobce pouze vytrhuje z celku odůvodnění jednotlivosti, které samy o sobě nemají pro zpochybnění takového závěru žádný význam, ve svých souvislostech však zcela bezpečně odůvodňují vydání zajišťovacího příkazu. Žalobce dále tyto vytržené souvislosti (nezakládání účetních závěrek do sbírky listin, virtuální sídlo, bezhotovostní platby) dokládá judikaturou Nejvyššího správního soudu, která sice říká, že tyto skutečnosti samy osobě nejsou zásadní, resp. nejsou důkazem účasti na podvodu nebo vědomosti o své účasti na podvodu, ve svém souhrnu však v případě žalobce osvědčují pravděpodobnost, že se na daňovém podvodu účastnil, resp. že daň stanovena bude. I tato žalobní námitka je proto nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.